

JOSE ANTONIO MONTERO DOMINGUEZ (1 de 1)
President
Data Signatura: 31/03/2025
HASH: 972768e8d32909467ea89ac419dc7ef

EDICTE DEL CONSORCI PER A LA GESTIÓ INTEGRAL D'AIGÜES DE CATALUNYA

La Junta Rectora del Consorci per a la Gestió Integral d'Aigües de Catalunya (CONGIAC), en sessió extraordinària urgent del dia 31 de març de 2025, en referència al municipi de Lliçà de Vall van adoptar diversos acords que, en la seva part dispositiva, s'indiquen a continuació:

Proposta per l'aprovació, si escau, de la resolució de les al·legacions formulades contra els acords de determinació del model de gestió de servei d'abastament d'aigua al municipi de Lliçà de Vall i aprovació definitiva dels mateixos.

Es procedeix a resoldre les al·legacions formulades contra els acords de determinació del model de gestió de servei d'abastament d'aigua al municipi de Lliçà de Vall i aprovació definitiva de l'acord, sobre els següents antecedents de fet i fonaments de dret:

ANTECEDENTS DE FET

Primer.- La Junta Rectora del Consorci per a la Gestió Integral d'aigües de Catalunya (CONGIAC), en sessió del dia 4 de febrer de 2025, va aprovar per la majoria legal necessària, prendre en consideració la Memòria d'eficiència i sostenibilitat en relació al servei públic d'abastament d'aigua al municipi de Lliçà de Vall; va declarar que la gestió directa del servei d'abastament d'aigua mitjançant GIACSA és la forma més sostenible i eficient de gestionar aquest servei públic en aquest municipi, tot en els termes de l'article 85.2 de la LBRL, d'acord amb la respectiva memòria i també va acordar gestionar de forma directa el servei públic d'abastament d'aigua potable als municipis esmentats mitjançant la societat anònima de capital íntegrament públic GESTIÓ INTEGRAL D'AIGÜES DE CATALUNYA, S.A. (GIACSA), d'acord amb les respectives Memòries.

Segon.- Mitjançant anuncis publicats al Butlletí Oficial de la Província (BOPB de 10/02/2025), al Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya (DOGC de 12/02/2025) i al Tauler d'anuncis de CONGIAC, les memòries, els acords i els expedients corresponents, es van sotmetre a informació pública pel termini de 30 dies hàbils, a comptar de l'endemà de la darrera publicació dels anuncis, amb la finalitat que qualsevol persona o entitat pugui presentar al·legacions, reclamacions o suggeriments, en el ben entès que en el cas de que no es presentin al·legacions, reclamacions ni suggeriments, s'entendran definitius, els acords inicialment aprovats, sense necessitat d'ulterior acord exprés.

Tercer.- En data 26 de març de 2024 Encarna Casas López, actuant en nom i representació de la Sociedad General de Aguas de Barcelona, S.A., presenta escrit d'al·legacions.

Com sigui que l'escrit d'al·legacions el signa Encarna Casas López, major d'edat, amb D.N.I. núm. 47.642.264-H, que actua en nom i representació de SOCIEDAD GENERAL DE AGUAS DE BARCELONA, S.A, en exercici del poder de representació que aporta i es considera suficient, en exercici del principi pro actione es considera per vàlidament interposat l'escrit d'al·legacions.

AL·LEGACIONS

Les al·legacions interposades per AGBAR contra l'Acord de determinació de la modalitat de gestió del servei d'abastament d'aigua de Lliçà de Vall, es fonamenta, en síntesi, en els

següents motius:

Al·legació preliminar.- Improcedència de la memòria de la gestió directa del servei de Lliçà de Vall a través de GIACSA. Incorren en nul·litats del sistema CONGIACGIACSA declarades per sis sentències del TSJC.

Primer: Condició d'interessada d'AGBAR en el present document.

Segona: Reiterades sentències del TSJCAT han declarat la nul·litat del sistema CONGIAC-GIACSA. El present procediment pretén burlar el compliment de sentències fermes.

Tercera: GIACSA no té la condició de mitjà propi del CONGIAC o dels municipis que formen part.

Quart: CONGIAC/GIACSA no poden exercir determinades potestats de l'ajuntament (potestats reglamentària i tarifària) per no ser delegables davant la manca d'una norma amb rang de Llei que habiliti la delegació.

Cinquena: Infracció dels deures d'imparcialitat i objectivitat, així com del principi de bona administració, en què incorre la emoria, el que determina la seva invalidesa.

Sisena: Deficiències de la memòria: no s'acredita que la gestió per GIACSA sigui més sostenible i eficient. Les raons identificades com avantatges de GIACSA constitueixen infraccions de l'ordenament jurídic (algunes identificades per la jurisprudència).

FONAMENTS JURÍDICS

Primer.- En primer lloc, cal assenyalar que AGBAR basa les seves al·legacions en la suposada subsistència actual dels vicis d'il·legalitat en que incorria el sistema de gestió pública del CONGIAC d'acord amb la Sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) nº 3611/2020, els pronunciaments de la qual s'han anat recollint en altres sentències posteriors.

Tanmateix, la mateixa recurrent, malgrat insisteix reiteradament en aquestes al·legacions, és plenament coneixedora que aquesta situació ha canviat i s'ha revertit completament, si bé continua posant-ho en dubte sense cap base fàctica i objectiva.

No obstant això, no pot haver-hi cap cap dubte quant a la realitat actual del sistema de gestió pública Ajuntaments-CONGIAC-GIACSA dels serveis municipals d'abastament d'aigua de les entitats locals consorciades, realitat actual que ve determinada pels següents fets objectius i indubtables:

D'una banda, ja no és cert que els ens locals consorciats no tinguin un objectiu públic d'interès comú, com és la gestió consorciada del cicle de l'aigua.

Des de l'any 2024 els municipis de major població i fundadors del CONGIAC (El Prat de Llobregat, Manresa, Mataró, Reus i Vilafranca del Penedès) ja no es troben integrats en el CONGIAC, i des de finals de 2022 les societats públiques municipals d'aquests municipis ja no són accionistes de GIACSA

Així, l'interès públic comú principal perseguit pels ens locals consorciats és la gestió pública

conjunta dels seus respectius serveis municipals d'abastament d'aigua mitjançant la seva prèvia adhesió i delegació de competències al CONGIAC. Avui dia ja no són membres del CONGIAC els municipis de major població que no rebien els serveis del CONGIAC, ni tampoc les societats municipals d'aquests municipis són accionistes de GIACSA ni presten serveis als ens locals consorciats.

Així consta als nous Estatuts del CONGIAC, aprovats inicialment el 22 de setembre de 2023, aprovació inicial publicada al BOP de Barcelona el 16 de gener del 2024, al BOP de Tarragona el 22 de gener del 2024, al BOP de Lleida el 15 de gener del 2024, al BOP de Girona el 17 de gener del 2024 i al DOGC el 4 d'abril del 2024, i aprovats definitivament als 30 dies hàbils de la darrera publicació, en no haver-se presentat cap al·legació o reclamació contra l'aprovació inicial.

I així consta també als Estatuts de GIACSA, elevats a públic per escriptura de "modificació dels estatuts de GIACSA, de data 26 de gener de 2023 i degudament inscrits al Registre Mercantil de Barcelona, dels quals resulta que GIACSA només és ens de gestió directa i mitjà propi personificat del CONGIAC, que n'és soci únic.

D'altra banda, tampoc no és cert ja que GIACSA no pugui ser considerada mitjà propi personificat del CONGIAC, doncs disposa dels mitjans personals i materials suficients i adequats per realitzar de la pràctica totalitat dels serveis que li encarrega el CONGIAC, sense perjudici de contractar a tercers activitats merament complementàries o accessòries amb subjecció a la normativa de contractes del sector públic.

AGBAR nega aquesta realitat tot remetent-se a un pronunciament de la Sentència del TSJC nº 3611/2020 en la que es declara que de la prova practicada en el procediment es desprèn que GIACSA té uns mitjans personals limitats, raó per la qual encarrega la gestió del servei a les diferents societats municipals que componen el seu accionariat.

Tanmateix, l'anterior pronunciament judicial fa referència a la situació accionarial i empresarial de GIACSA a febrer i març de 2016, doncs té per objecte la resolució del recurs contenciós interposat contra l'Acord del Ple de l'Ajuntament de Collbató de 21 de març de 2016 pel que es desestimen les al·legacions de SOREA en impugnació dels Acords del Ple d'1 de febrer de 2016 d'aprovació de la forma de gestió directa del servei de subministrament d'aigua potable en el municipi de Collbató, l'adhesió del municipi al CONGIAC i l'encomana de la gestió a GIACSA (antecedent primer de la STSJC nº 3661/2020).

Però el cert és que la realitat accionarial i empresarial de GIACSA a l'any 2024 no té res a veure amb la que tenia a l'any 2016.

A l'any 2024 la totalitat del capital social de GIACSA pertany al CONGIAC, i disposa d'una plantilla mitjana de personal de 39,09 empleats, de 25 vehicles, de 2 locals arrendats, i de 12 locals cedits en ús pels diferents ajuntaments consorciats, en totes les poblacions on presta els seus serveis.

Doncs bé, tenint en compte la composició del CONGIAC i la realitat de GIACSA a l'any 2024, composició i realitat de les quals, a més, la recurrent en té ampli coneixement, no es consideren fonamentades ni ajustades als fets ni a Dret les seves al·legacions relatives a la suposada inexistència d'un objectiu d'interès públic comú dels membres actuals del CONGIAC i a la negada condició actual de GIACSA de mitjà propi personificat del

CONGIAC, tot procedint la seva desestimació.

Per l'exposat, procedeix la desestimació de la present al·legació.

Segon: En segon lloc, la recurrent AGBAR considera que té la condició d'interessada en el present procediment.

Contràriament al que manifesta AGBAR, aquesta entitat no pot tenir la condició d'interessada en el present tràmit, sinó que exerceix el dret previst a l'article 83 Llei 39/2015 de comparèixer en el tràmit d'informació pública i efectuar al·legacions i a rebre una resposta raonada, com qualsevol altre ciutadà o entitat en exercici del dret a la participació. Per contra, el concepte d'interessat de l'article 4.1.c) de la Llei 39/2015 ve lligat a l'existència d'un potencial benefici per aquella persona que actua, que en cada cas ha de ser objecte d'al·legació i prova. En particular quan aquest interès és qüestionat és una càrrega que incumbeix a la part que el promou.

La sentència del Tribunal Suprem de 8-6-15 (Rec 39/14) -EDJ 2015 / 104390 reitera la nombrosa doctrina segons la qual la legitimació constitueix un pressupòsit inexcusable del procés i implica l'existència d'una relació material unívoca entre el subjecte i l'objecte de la pretensió deduïda en el recurs contenciós-administratiu, fa referència a un interès en sentit propi, identificat i específic, de manera que l'anul·lació de l'acte o la disposició impugnada produeixi automàticament un efecte positiu (benefici) o negatiu (perjudici), actual o futur, però cert. Així per estar legitimat (article 19 LJCA) per acudir a la via contenciosa cal tenir un interès legítim, que es tradueix en la titularitat potencial d'una posició d'avantatge o d'una utilitat jurídica per part de qui exercita la pretensió i que es materialitzaria de prosperar aquesta.

El Tribunal Suprem en dues sentències del 13 de juliol de 2015 (cassacions 2487/13 i 1617/13) distingeix entre l'interès legítim i l'interès de mera legalitat. El Tribunal Suprem nega legitimació activa a una fundació per a recórrer la carta de successió d'un títol nobiliari, en un supòsit en que la fundació al·legava que la persona beneficiària no ostentava drets successoris suficients per poder succeir i justificava el seu interès en que els fins i la seva pròpia existència es veurien amenaçats per una successió quan el títol nobiliari que s'atacava era no conforme a dret. Les sentències consideren que ni la fundació té dret a ostentar el títol, per ser persona jurídica, ni la qüestió que planteja es podria dilucidar en via contenciosa administrativa. No existeix per això l'interès legítim en els termes que s'acaben d'expressar; l'interès que mou als recurrents és un simple interès per la legalitat que no és legitimador en els casos en què una disposició amb rang de llei no atorga acció pública o popular.

La doctrina del Tribunal Constitucional, Sentència TC 73/2006, de 13 de març -EDJ 2006 / 36392-, va afirmar «que l'interès legítim en el contenciós-administratiu es caracteritza com una relació material unívoca entre el subjecte i l'objecte de la pretensió (acte o disposició impugnats) de tal manera que la seva anul·lació produeixi automàticament un efecte positiu (benefici) o negatiu (perjudici) actual o futur però cert, havent d'entendre tal relació referida a un interès en sentit propi, qualificat i específic, actual i real (no potencial o hipotètic). Més senzillament es tracta de la titularitat potencial d'un avantatge o d'una utilitat jurídica, no necessàriament de contingut patrimonial, per part de qui exercita la pretensió, que es materialitzaria de prosperar aquesta. O, el que és el mateix, l'interès legítim és qualsevol avantatge o utilitat jurídica derivada de la reparació pretesa. Després, perquè hi hagi interès legítim en la jurisdicció contenciosa administrativa, la resolució impugnada (o la inactivitat

Codi Validació: 3ANDT72A9SYWZHGXS6XJK2JF
Verificació: <https://congiac.eadministracio.cat/>
Document signat electrònicament des de la plataforma esPublico Gestiona | Pàgina 4 de 15

denunciada) ha de repercutir de manera clara i suficient en l'esfera jurídica de qui acudeix a el procés ».

A la vista d'aquesta jurisprudència no podem compartir la fonamentació adduïda per la compareixent, tampoc ho podem fer a la vista de la sentència del Tribunal Suprem de 22 d'abril de 2005 (Rec 7931/2002), que revisava un supòsit en que un ajuntament pretenia gestionar el servei d'aigua mitjançant una societat mixta (forma de gestió indirecta) en la que no hi tenia cap participació social, com si fos una forma de gestió directa. És obvi que una societat privada, la recurrent en aquella via contenciosa, tenia un interès legítim en aquella causa, ja que si aconseguia anular el conveni, s'obria el procés a una licitació pública, que és el s'havia d'haver efectuat en aquell cas:

“Significa, por tanto, que ante una sociedad mixta como la aquí constatada no cabe entender existente una gestión directa del servicio sino una indirecta. La suscripción de un Convenio interadministrativo incorporando a nuevos municipios como beneficiarios de la gestión del ciclo integral del agua en sus respectivos términos municipales por una sociedad mixta creada con un objeto limitado al término municipal de Torrente constituye una conducta elusiva del respeto a los principios de libertad de competencia y transparencia reiteradamente manifestados como esenciales.”

En el present expedient, el Consorci adopta l'acord autoorganitzatiu reconegut a l'article 4 de la LBRL en els termes de l'article 85 LBRL. Vagi per endavant que la mateixa sentència del Tribunal Suprem de 2005 ve a validar l'acord del Consorci objecte de les presents al·legacions:

“... Distintas Corporaciones locales entre sí pueden constituir consorcios como forma de prestación del servicio de abastecimiento de agua o incluso asociarse con entes privados. En tal caso el Consorcio así creado tendrá naturaleza de administración pública, será quien gestione el servicio público por medio de alguna de las formas previstas en la legislación administrativa y sustituirá a los entes consorciados (art. 40 RSCL). También puede crear Mancomunidades como entes que tengan por objeto la prestación de servicios públicos pero contraviene las normas de contratación pública la suscripción de un Convenio interadministrativo como el aquí controvertido.”

L'estimació de les al·legacions formulades no generaria cap efecte positiu cert, qualificat, específic i real, doncs la ulterior decisió del Consorci un cop anul·lada la primera podria ser de nou, esmenar els hipotètics defectes de la tramitació i adoptar, d'acord amb el procediment administratiu, un nou acord, que no hauria de ser necessàriament optar per la gestió indirecta del servei.

En qualsevol cas, de cap forma es pot considerar a una empresa privada part interessada en el present expedient, el consorcis són formes associatives per la prestació de serveis públics. En el cas del CONGIAC, està habilitat per a gestionar els serveis d'abastament d'aigua d'aquells municipis consorciats que li deleguin i compta amb un ens instrumental per fer-ho en forma de gestió directa. El tràmit que és objecte de les al·legacions té com a finalitat acreditar el compliment dels requisits de sostenibilitat i eficiència que fixa l'article 85 LBRL, però no està en joc l'obertura o no del mercat de l'aigua, doncs aquest és un servei de competència municipal i reservat expressament als municipis, per tant exclòs de la competència en el mercat, doncs els servei d'abastament d'aigua ja està establert de forma pública i incontrovertida en tots els municipis objecte de l'acord del Consorci.

Admetre la condició d'interessat a l'empresa AGBAR seria tant com atribuir a les empreses privades la funció de control de legalitat en els processos organitzatius de les administracions públiques, gairebé atribuint-los una funció quasi revisora, únicament atribuïda a l'ordre jurisdiccional contenciós administratiu.

En concret la reclamant al·lega els arguments d'una Sentència 3661/2020 del TSJCat. Aquesta sentència revoca la resolució dictada en primera instància que va inadmetre el recurs contenciós-administratiu interposat per SOREA, SOCIEDAD REGIONAL DE ABASTECIMIENTO DE AGUAS, S.A.U. contra els encàrrecs formulats per l'Ajuntament de Collbató a GIACSA per manca de legitimació activa, però obvia la reclamant que l'argument utilitzat pel tribunal, en aquell cas, per entendre que SOREA si tenia legitimació activa, era perquè aquesta empresa si havia estat la concessionària en la prestació del servei, fins el moment en que es va modificar la gestió en l'acord impugnat. Per tant, utilitzant de forma literal la frase de la sentència que ha plasmat la pròpia reclamant en el seu escrit i que diu el següent:

"En consecuencia, existe un interés legítimo de la actora en tanto que empresa que opera en el sector del agua, que había sido concesionaria hasta el momento en que se sustituye la gestión del servicio por el Acuerdo impugnado, [...]"

Per tant, a sensu contrari, no té res a veure la situació de l'empresa SOREA que prestava el servei d'abastament d'aigua per un altre Ajuntament en la modalitat de gestió indirecta i el s'aprova i s'impugna és la modificació i el canvi a modalitat directa, tenint fins a aquell moment, SOREA una relació o vincle contractual amb l'Ajuntament impugnat. Res té a veure la situació d'AGBAR respecte a l'Ajuntament de Lliçà de Vall, qui no gaudeix de relació comercial, o administrativa anterior, i el servei afectat per l'acord municipal, no pateix de cap canvi en la modalitat de gestió.

Per tant no existiria aquest interès legítim que habilitaria a aquest Ajuntament a inadmetre la seva reclamació, en aquest cas desestimar íntegrament també aquesta al·legació.

Per l'exposat, procedeix la desestimació de la present al·legació.

Tercer.- En tercer lloc, la recurrent també al·lega que, *"fins i tot en el negat supòsit en que el CONGIAC hagués tallat tota relació en la pràctica amb els Municipis de Major Població i les Societats Públiques Municipals, la delegació de competències seria contrària a dret perquè no seria la forma més sostenible i eficient per gestionar el Servei"*.

En aquesta al·legació la recurrent es limita a dir que és dubtós que en l'actualitat el CONGIAC hagi tallat tota situació de relació fàctica i de col·laboració amb els municipis de major població i les societats públiques municipals, ja que partia de la contribució essencial d'aquells municipis i societats, sense la qual, segons la recurrent, es posaria en dubte la viabilitat i subsistència del CONGIAC com a gestor eficaç del servei.

Tanmateix aquestes al·legacions constitueixen meres presumpcions o suposicions sense cap dada fàctica o objectiva, doncs parteixen de negar la realitat actual del CONGIAC i de GIACSA a l'any 2024, raó per la qual procedeix igualment la seva desestimació.

Per l'exposat, procedeix la desestimació de la present al·legació.

Quart.- La recurrent també al·lega que en el CONGIAC no concorre una veritable

cooperació per satisfer un interès comú dels ens consorciats, ja que els municipis consorciats es limiten a fer al CONGIAC una aportació econòmica, de manera que, al seu parer, es tracta d'una mera relació onerosa, pròpia d'un contracte públic, en què una part presta un servei i l'altra li abona, a canvi, un preu.

A aquest efecte, la recurrent parteix de considerar que el model de cooperació horitzontal entre els ens locals consorciats i el CONGIAC es regeix per l'establert a l'article 12.4 de la Directiva 2014/24, transposat al nostre ordenament jurídic a l'article 6 de la LCSP, precepte europeu interpretat per diverses Sentències del TJUE (de 9 de juny de 2009 (assumpte C-480/06, Hamburg), de 19 de desembre de 2012 (assumpte C-159/11, Ordine degli Ingegneri della Provincia di Lecce i altres) i de 4 de juny de 2020 (assumpte C-429/19, Remondis II).

Tanmateix, la cooperació horitzontal entre els municipis consorciats i el CONGIAC no es regula per l'article 12.4 de la Directiva de contractació (ni per l'article 6 de la LCSP) i, per tant, no li és aplicable la doctrina del TJUE emanada de les anteriors Sentències citades, sinó que té el seu fonament jurídic en l'article 1.6 de la mateixa Directiva, segons el qual:

“ 6. Los acuerdos, las decisiones y los demás instrumentos jurídicos mediante los cuales se organiza la transferencia de competencias y responsabilidades para desempeñar funciones públicas entre poderes adjudicadores o agrupaciones de los mismos y que no prevén que se dé una retribución por la ejecución de un contrato, se consideran un asunto de organización interna del Estado miembro de que se trate y, en ese sentido, en modo alguno se ven afectados por la presente Directiva.”

En efecte, com a conseqüència de la delegació o transferència a favor del CONGIAC de les competències municipals sobre els respectius serveis públics d'abastament d'aigua, la cooperació horitzontal entre els municipis consorciats i el CONGIAC queda al marge de la normativa sobre contractació del sector públic.

En aquest sentit es pronuncien les Sentències del TJUE de 21 de desembre de 2016, Remondis (C-51/15, EU:C:2016:985) i de 18 de juny de 2020 (C 328/19, Porin kaupunki).

La Sentència del TJUE de 21 de desembre de 2016 declara que:

“(55) (...), debe interpretarse en el sentido de que no constituye un contrato público un acuerdo entre dos entidades territoriales (...) sobre la base del cual éstas adoptan un estatuto por el que se crea un consorcio de entidades, con personalidad jurídica de Derecho público, y por el que se transfiere a esa nueva entidad pública determinadas competencias de las que disfrutaban esas entidades hasta entonces y que en adelante corresponderán al consorcio de entidades”.

En el mateix sentit, l'apartat (47) de la Sentència del TJUE de 18 de juny de 2020 expressa que:

“De los apartados 42 a 44 de la sentencia de 21 de diciembre de 2016, Remondis (C-51/15, EU:C:2016:985), también se desprende que tal transferencia de competencias no reúne todos los requisitos establecidos por la definición del concepto de «contrato público». En efecto, solo un contrato celebrado a título oneroso puede constituir un contrato público incluido en el ámbito de aplicación de la Directiva 2004/18. Dicho carácter oneroso implica que el poder adjudicador que concluye un contrato público recibe en virtud de este, a cambio

Codi Validació: 3ANDT72A95YWZHGXS6XJK2JF
Verificació: <https://congiac.eadministracio.cat/>
Document signat electrònicament des de la plataforma esPublico Gestiona | Pàgina 7 de 15

de una contrapartida, una prestación que debe tener un interés económico directo para él. El carácter sinalagmático del contrato es así una característica esencial de un contrato público. Pues bien, el propio hecho de que una autoridad pública deje de ser titular de una competencia que tenía atribuida anteriormente, hace desaparecer cualquier interés económico en la realización de las funciones que corresponden a dicha competencia.”

A més, en contra del que afirma la recurrent, el fet que cada municipi aboni el cost real dels serveis utilitzats per la seva població no converteix la cooperació horitzontal en una relació contractual.

Així ho ha declarat expressament l'apartat (55) de la Sentència del TJUE de 18 de juny de 2020:

“(55) En sexto término, los costes de los servicios sociales y sanitarios se distribuyen en función de la utilización de dichos servicios, de modo que cada municipio abona el coste real de los servicios sociales y sanitarios utilizados por su propia población y por los residentes de los que es responsable. “

Finalment, la pròpia recurrent ve a reconèixer que la cooperació entre el municipis consorciats i el CONGIAC es regula per l'article 1.6 de la Directiva de contractació, i no per l'article 12.4 de la mateixa Directiva, com resulta de la seva al·legació següent.

Per l'exposat, procedeix la desestimació de la present al·legació.

Cinquè.- Així mateix, AGBAR al·lega que la delegació de competències sobre el servei no és efectiva doncs no s'ha produït una transferència de les competències que sigui efectiva en els termes exigits pel dret de la Unió, d'acord amb el que s'estableix en l'article 1.6 de la Directiva de Contractació.

A aquest efecte invoca la Sentència del TSJC 259/2024 (FD Setè), la qual considera que no hi ha transferència voluntària de competències per dos motius:

- (i) No existeix una finalitat comú entre els diferents ens locals que integren el CONGIAC, per la qual cosa no existeix una gestió compartida del servei.
- (ii) L'acord municipal de delegació condiona l'adhesió i delegació al CONGIAC al contingut de la memòria justificativa elaborada pel CONGIAC en la que s'acrediti que la gestió directa mitjançant GIACSA compleix les condicions de l'article 85.2 de la LBRL. Amb aquesta condició no es pot acreditar que el CONGIAC tingui autonomia decisòria ja que la única forma en que pot prestar el servei és mitjançant l'encàrrec a GIACSA

Tanmateix, en l'acord d'acceptació de la delegació de Lliçà de Vall no concorren ja aquestes dues circumstàncies.

Duna banda, en l'actualitat al CONGIAC ja no hi ha integrats dos tipus de municipis, uns de major població que presten els serveis, i uns altres de menor població que els reben, sinó que tots els municipis consorciats són de població reduïda i tots ells persegueixen un mateix interès públic comú, com és la gestió pública conjunta dels seus respectius serveis municipals d'abastament d'aigua mitjançant el CONGIAC.

D'altra banda, l'acord de delegació aprovat per Lliçà de Vall és pur i simple, sense cap condicionant, atès que està redactat en els següents termes:

"Primer. Delegar les facultats o competències per a la gestió integral del servei públic d'abastament d'aigua potable, de titularitat municipal a favor del CONGIAC."

A més, la transferència de competències entre l'Ajuntament de Lliçà de Vall i el CONGIAC per la gestió integral del servei públic d'abastament d'aigua potable del municipi de Lliçà de Vall expressa molt clarament, entre altres en la seva Clàusula Tercera, que:

"Correspon al CONGIAC decidir tots els aspectes relatius a la gestió del servei transferit i, en particular, de forma autònoma i sota la seva responsabilitat:

- determinar la forma de gestió del servei delegat o transferit, d'acord amb la normativa aplicable i amb les seves previsions estatutàries;*
- exercir i assumir plenament, respectivament, tant els drets i facultats com les obligacions i responsabilitats inherents a la gestió del servei delegat o transferit;*
- organitzar i reglamentar el servei delegat o transferit;*
- aprovar i percebre les tarifes corresponents al mateix, tot gaudint d'una autonomia financera que li permeti garantir el seu finançament."*

Per l'abans exposat, procedeix la desestimació de la present al·legació.

Sisè.- Així mateix AGBAR declara la infracció de deures d'imparcialitat i objectivitat, això com el principi de bona administració, per un nomenament dels membres de la comissió de redacció de la memòria d'eficiència i sostenibilitat recollida a l'article 85 LBRL.

En el nostre cas, els membres de la comissió han estat formats per membres del consorci, president i representant d'ajuntaments i dos assessors externs.

La composició de la comissió en cap cas invalida la memòria ja que en el Text Refós de la Llei Municipal i de Règim Local de Catalunya, i concordants de la Llei Reguladora de les Bases de Règim Local i més específica en el Decret 179/1995 del Reglament d'obres, activitats i serveis dels ens locals, només fa referència a la necessitat de crear una comissió, no en la seva composició.

Els membres de la comissió representants del CONGIAC tenen un objectiu públic d'interès comú, com és la gestió consorciada del cicle de l'aigua.

Setè.- Finalment al·lega unes deficiències en la memòria. És oportú precisar, amb caràcter previ a l'anàlisi d'aquestes, que la mateixa Memòria estableix expressament que té per objecte el compliment de tres nivells de requisits, que són l'objecte de l'acreditació:

"a) Que GIACSA compleix les condicions per a ser considerat mitjà propi personificat del CONGIAC i en conseqüència pot rebre encàrrecs en compliment de l'article 32 de la Llei 9/2017, de 8 de novembre, de Contractes del Sector Públic, per la que es transposen a l'ordenament jurídic espanyol les Directives del Parlament Europeu i del Consell 2014/23/UE i 2014/24/UE, de 26 de febrer de 2014.

b) Que l'eventual encàrrec compleix les condicions de rendibilitat de l'article 86 de la Llei 40/2015, d'1 d'octubre, de Règim Jurídic del Sector Públic

Codi Validació: 3ANDT72A9SYWZHGXS6XJK2JF
Verificació: <https://congiac.eadministracio.cat/>
Document signat electrònicament des de la plataforma esPublico Gestiona | Pàgina 9 de 15

c) Que la gestió mitjançant la societat pública GIACSA compleix amb l'exigència legal prevista a l'article 85.2 de la Llei de Bases de Règim Local (LBRL), en la redacció donada per la Llei 27/2013, de 27 de desembre, de racionalització i sostenibilitat de l'Administració Local (LRSAL), que estableix la necessitat d'avaluar entre les formes de gestió directa i indirecta quina és la forma més eficient i sostenible de gestionar els serveis públics locals”.

Per contra, l'escrit d'al·legacions pretén limitar l'objecte de la memòria a una comparativa entre la gestió mitjançant un mitjà propi, GIACSA en aquest cas, i un concessionari, quan en aquesta al·legació Sisena es diu expressament que :

“Doncs bé, la Memòria conclou que la gestió per GIACSA és més sostenible i eficient que la gestió indirecta per concessionari per tres motius:

- (i) GIACSA es beneficia d'una exempció fiscal de l'impost de societats, que no és aplicable a les societats privades concessionàries;
- (ii) el CONGIAC imposaria a una concessionària un cànon concessional, que decidiria no aplicar a GIACSA; i
- (iii) una empresa concessionària persegueix una remuneració que GIACSA no perseguiria (només buscaria tenir un resultat positiu)”.

Reiterem que l'objecte de la memòria no es limita a realitzar una comparativa entre la gestió directa i la indirecta, com pretendria realitzar AGBAR, sinó que s'està davant l'exercici d'una potestat autoorganitzativa per a la qual l'administració gaudeix d'un ampli marge de discrecionalitat, tal i com ha ratificat el mateix el TSJCat en la seva sentència núm. 613/2021, de 22 de juny (JUR\2021\290030):

*“El examen de la documentación obrante en el expediente permite identificar el cumplimiento de los trámites sustanciales, sin que sean exigibles todos los trámites necesarios para el establecimiento del servicio, puesto que se trata de un servicio ya implantado, no siendo de aplicación los trámites prevenidos en el artículo 97.1.a) del TRRL (RCL 1986, 1238, 2271, 3551) ni en el 243 TRLMRLC, al tratarse de un servicio ya establecido. Por lo demás, la **decisión sobre la forma de gestión de un servicio público es interna y forma parte de la llamada potestad de autoorganización de la administración**, por lo que no es necesario un expediente de municipalización del servicio, al tratarse de un servicio que ya venía prestando el ayuntamiento bajo otra forma de gestión. **En consecuencia**, cabe entender cumplidos los requisitos de procedimiento, **gozando la administración de una amplia discrecionalidad en cuanto a la apreciación de los elementos selectivos del sistema de gestión**, por lo que deben ahora analizarse las cuestiones de fondo relativas a la decisión adoptada de gestión directa del servicio por el propio ente local”.*

Aquesta mateixa sentència continua precisant que no es tracta 'strictu sensu' d'una comparativa entre les formes de gestió directa i la indirecta, sinó de la justificació exclusivament de la forma més sostenible entre les formes de gestió de les lletres c) i d), respecte de les formes a) i b) de l'article 85.2 de la LBRL, que són exclusivament les formes de gestió directa, ja que la legislació el que demana és que el servei es gestioni, sigui quina sigui la forma de gestió triada, de la forma més sostenible i eficient possible:

“Se ha de otorgar en tal punto la razón al ayuntamiento cuando refiere la exigencia de mayor eficiencia y sostenibilidad al posterior desarrollo de la gestión de los servicios y no al momento de escoger su forma de gestión, pues el artículo 85.2 LBRL (RCL 1985,

Codi Validació: 3ANDT72A9SYWZHGXS06XJK2JF
Verificació: <https://congiac.eadministracio.cat/>
Document signat electrònicament des de la plataforma esPublico Gestiona | Pàgina 10 de 15

799, 1372) , antes de su reforma producida por la Ley 27/2013, de 27 de diciembre (RCL 2013, 1877) , de racionalización y sostenibilidad de la Administración Local, no establecía ninguna preferencia entre las formas de gestión de los servicios públicos locales, directa o indirecta, ni entre las distintas modalidades de gestión directa. **La modificación introducida por la Ley 27/ 2013 establece una preferencia por las modalidades a) y b), comprendidas dentro de la gestión directa, frente a las de los apartados c) y d), exigiendo que quede acreditado mediante memoria justificativa que resultan más sostenibles y eficientes que las formas previstas en los apartados a) y b)** por lo que, habiéndose escogido en el caso de autos el sistema establecido en el apartado a), huelga cualquier acreditación al respecto, **sin que, por el contrario, exista una exigencia de acreditación de que sea más sostenible y eficiente la gestión directa que la indirecta de los servicios públicos de competencia local, lo que se hubiera dicho de haberse querido, como se hace para las modalidades de gestión directa. Lo que se requiere, en fin, es que, cualquiera que sea la forma de gestión por la que se opte, dicha gestión se efectúe de la forma más sostenible y eficiente, lo cual es aplicable a cualquier uso de los recursos públicos locales**, en cumplimiento de los principios de estabilidad presupuestaria, sostenibilidad financiera o eficiencia, consecuencia de la Ley Orgánica 2/2012, de 27 de abril (RCL 2012, 607) , de Estabilidad Presupuestaria y Sostenibilidad Financiera. Los artículos 45 y 59 del Reglamento de Servicios de las Corporaciones Locales (RCL 1956, 85), en cuanto exigen que en la memoria que se ha de elaborar se determine que la municipalización ha de reportar a los usuarios mayores ventajas respecto de la iniciativa privada o la gestión indirecta, tienen encaje en relación con el ejercicio de las actividades económicas de las entidades locales, que han de someterse al procedimiento previsto en los artículos 86.1 de la LBRL y 97.1 del TRLRL, en el que se ha de acreditar la conveniencia y oportunidad de la medida, que la iniciativa no genera riesgo para la sostenibilidad financiera del conjunto de la hacienda municipal y debe contener un análisis del mercado, relativo a la oferta y a la demanda existente, a la rentabilidad y a los posibles efectos de la actividad local sobre la concurrencia empresarial. Pero el servicio de que ahora se trata no está sometido a ese procedimiento, en cuanto es un servicio público local por disposición legal, **proyectándose el examen de la sostenibilidad y eficiencia de su gestión sólo sobre sus propios recursos públicos, económicos y materiales. Por ello, lo que exige el 85.2 es que conste en el expediente la memoria justificativa del asesoramiento recibido que se elevará al pleno para su aprobación, en la que se incluirán los informes sobre el coste del servicio, así como el apoyo técnico recibido, que deberán ser publicitados, recabándose informe del interventor local, que ha de valorar la sostenibilidad financiera de las propuestas planteadas, de conformidad con lo previsto en el artículo 4 de la Ley Orgánica 2/2012, de 27 de abril, de Estabilidad Presupuestaria y Sostenibilidad Financiera y, en el caso, que no es el de autos, de que se opte por una de las formas previstas en los apartados c) y d) dentro de la gestión directa, que quede acreditado mediante memoria justificativa elaborada al efecto que resultan más sostenibles y eficientes que las formas dispuestas en las letras a) y b), pero no que quede acreditado esto mismo en relación con la gestión indirecta**".

Així doncs, aplicant la mateixa jurisprudència del TSJCat, a l'expedient s'hi incorpora una Memòria, redactada i signada per tècnics assessors externs, suficientment identificats, que han analitzat la comparativa entre les formes de gestió directa i especialment la forma de gestió mitjançant la societat pública GIACSA enfront la resta de formes de gestió directa, que és l'única exigència que es deriva d'una acurada interpretació de l'exigència de l'article 85.2 LBRL segons el TSJCat. La inclusió a la Memòria de la comparació de la gestió mitjançant un concessionari i una societat mixta, complementa la decisió, però no és el fonament de la mateixa, que es limita a la comparació entre les formes de gestió directa.

A la mateixa al·legació, es pretén motivar aquesta mitjançant l'aportació de les sentències del TSJCat derivades de la impugnació de l'encàrrec a la societat SUMAR, continguda entre d'altres a la sentència núm. 50/2024, de 15 de gener (JUR 76621) del TSJCat, que efectivament va anul·lar diversos encàrrecs a aquest mitjà propi col·lectiu. Doncs bé, el Tribunal Suprem, a la sentència 1205/2024, de 4 de juliol de 2024, ha estimat el recurs interposat contra la primera de les sentències del TSJCat que inicialment havien anul·lat els encàrrecs a la societat SUMAR, reconeixent plenament la validesa d'un encàrrec a un mitjà propi instrumental que s'ha constituït precisament i únicament per prestar serveis als ens que li poden conferir encàrrecs, no a un suposat mercat, que el TS s'encarrega de desacreditar, en els següents termes:

“Por otra parte, dicha entidad mercantil Sumar carece de ánimo de lucro, de modo que no obtiene ningún beneficio económico como se desprende del conjunto de las disposiciones estatutarias. No se prevé que la prestación de servicios por encargo a los socios de Sumar en calidad de medio propio pueda generar beneficios para la mercantil, cuyos estatutos únicamente contemplan que las utilidades anuales se destinen a los gastos generales intereses, impuestos y contribuciones, amortizaciones y saneamientos y que las tarifas que perciba se destinadas a la compensación por los gastos reales directos e indirectos generados por la prestación de servicios (artículos 39 y 40).

...

No se observa que la entidad Sumar tenga una verdadera vocación de mercado. No cabe deducir tal vocación con base en la onerosidad de la relación, ni por el ámbito abierto de dicha entidad desde el punto de vista geográfico y material El dato de que los Estatutos contemplan la posibilidad de realizar otras actividades de forma directa o indirecta mediante la creación o participación en otras sociedades, no implica que se trate de una sociedad inserta en el mercado, pues tal habilitación puede interpretarse en el seno y con la finalidad del cumplimiento de los objetivos sociales, sin que exista ni se prevea ningún tipo de lucro o beneficio económico”.

Finalment i per valorar el fons de les al·legacions que, recordem, erròniament valoren una pretesa comparativa entre formes de gestió directa i indirecta, que no era l'objectiu de la memòria, resulta precís concretar el següent:

- a) En relació amb la improcedència de valorar positivament els beneficis fiscals aplicables a les societats públiques.

No es pot negar que aquest benefici, previst a l'article 34 de la Llei 27/2014, de l'Impost sobre Societats, en favor de les societats públiques que presten serveis públics reservats com és el subministrament d'aigua, afavoreix a les societats públiques al considerar-les fórmules instrumentals de les administracions públiques. Però la memòria no bascula la seva opinió en favor de la societat pública per l'existència d'un millor tractament fiscal, però és cert que la diferència de tractament té un impacte que cal valorar. En concret opera com un menys benefici empresarial i per tant afavoreix la necessitat d'incrementar ingressos (per la via de l'augment de les tarifes) o de reduir les despeses (reduint la qualitat del servei), sempre comparant els models en termes d'homogeneïtat i sense externalitats o internalitats de cap tipus. No tenir present els impactes que tenen les diferències de règim aplicables als diferents models seria falsejar la realitat i tractar igualment allò que no és igual.

- b) En relació a la manca de justificació de l'aplicació a la concessionària d'un cànon concessional, que no s'aplicaria a GIACSA.

AGBAR pretén assimilar les dues formes de gestió com si fossin només una mera denominació, i és obvi que la seva naturalesa implica un seguit d'efectes. La gestió directa és una forma organitzativa d'un servei públic, l'Administració s'organitza per prestar ella mateixa el servei, per això és diu gestió directa. Per contra, la gestió indirecta s'articula mitjançant un contracte públic, en el qual s'obre una concurrència en un mercat de possibles ofertants. Correspon a l'Administració licitadora establir el conjunt de prescripcions del servei i entre elles el cànon concessional, tal i com preveu l'article 285.1 de la LCSP, doncs l'administració decideix participar en les plusvàlues que genera el servei públic reservat. En la gestió directa la participació de l'Administració en una eventual plusvàlua en forma de beneficis no és l'objectiu, però si aquests s'obtenen l'Administració hi participarà de forma diferida ja que els resultats positius s'incorporen a les reserves de la societat, de la qual recordem és soci l'Administració, i per tant té diferents maneres per accedir en el futur als dividends o a les reserves (reducció de capital, distribució de dividends....)

- c) En relació a la discriminació per considerar que la concessionària s'orienta a obtenir un benefici.

Aquesta al·legació ja ha estat analitzada a la lletra anterior i parteix d'una mateixa premissa, ja que no es qüestiona en la Memòria que el concessionari obtingui una remuneració, sinó que el fet d'obtenir una remuneració o l'orientació raonable a l'obtenció de beneficis provoca que sota les mateixes condicions d'explotació (tant en la gestió directa com en la concessionària), el gestor privat precisa d'un major marge de benefici, la qual cosa pot conduir lògicament a la necessitat d'obtenir més ingressos (via política tarifària) o de reduir les despeses (via qualitat del servei).

- d) En relació amb les despeses de personal imputades

En aquesta al·legació es qüestiona la imputació de les despeses de personal, doncs segons AGBAR s'imputa més costos a la concessió: "Doncs bé, convé assenyalar, en primer lloc, que, numèricament, la Memòria recull el mateix import per gestió mitjançant GIACSA que amb societat d'economia mixta, no així amb concessió en la qual recullen un import encara major. Aquesta previsió és incoherent i totalment injustificada".

Aquesta afirmació queda desmentida de la gràfica incorporada a la mateixa memòria en la qual es comprova que els majors costos imputats corresponen només a les formes que haurien d'incorporar tot el personal (Congiac, OA i EPEL), no a les formes ja operatives que s'aprofitarien de les economies d'escala (GIACSA, Concessió i Societat Mixta):

Codi Validació: 3ANDT72A9SYWZHGXS6XJK2JF
Verificació: <https://congiac.eadministracio.cat/>
Document signat electrònicament des de la plataforma esPublico Gestiona | Pàgina 13 de 15

COMPARATIU MODELS LLIÇÀ DE VALL

Resultats (€)

2026	CONGIAC	GIACSA - SOCIETAT MERCANTIL PÚBLICA	ORGANISME AUTÒNOM	EPEL	CONCESSIÓ	SOCIETAT MIXTA
II. Despeses						
Personal	297.281,86	201.106,06	297.281,86	297.281,86	201.106,06	201.106,06

En conseqüència, i per les raons abans exposades, aquesta al·legació també ha d'ésser desestimada.

Conforme a l'anterior, es proposa a aquesta Junta Rectora l'adopció dels següents:

ACORDS:

Primer.- Desestimar les al·legacions presentades per SOCIEDAD GENERAL DE AGUAS DE BARCELONA durant la informació pública de l'acord d'aprovació inicial dels acords de determinació del model de gestió de servei d'abastament d'aigua al municipi de Lliçà de Vall.

Segon.- Aprovar definitivament els acords de determinació del model de gestió de servei d'abastament d'aigua al municipi de Lliçà de Vall.

Tercer.- Publicar aquest l'acord definitivament aprovat al Butlletí Oficial de la Província corresponent i al Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya i notificar-lo al al·legat.

Quart.- Habilitar al Sr. President per a la signatura de quanta documentació sigui necessària per a l'execució d'aquest acord i de l'acord definitivament aprovat.

El president

Cosa que es fa pública per general coneixement, significant que contra aquest acte administratiu que posa fi a la via administrativa i sens perjudici que es pugui exercitar, en el seu cas, qualsevol altre recurs que s'estimi procedent, es pot interposar els recursos que s'indiquen a continuació:

- Recurs potestatiu de reposició davant el mateix òrgan que l'ha dictat en el termini d'un mes comptat a partir de l'endemà de la notificació de la resolució i en els termes regulats als articles 123 i següents de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques.

- Recurs jurisdiccional contenciós administratiu, en el termini de dos mesos comptats a partir de l'endemà del dia de rebuda de la present notificació, davant dels jutjats contenciosos administratius de Barcelona, en els termes regulats als articles 25,1, 45 i 46 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la Jurisdicció Contenciosa Administrativa.

En cas que es formuli recurs potestatiu de reposició, no es podrà interposar el recurs contenciós administratiu fins que sigui resolt expressament o es produeixi la desestimació presumpta del recurs de reposició interposat.

Codi Validació: 3ANDT72A9SYWZHGXSDBXJK2JF
Verificació: <https://congiac.eadministracio.cat/>
Document signat electrònicament des de la plataforma esPublico Gestiona | Pàgina 14 de 15

Manresa, a data de signatura electrònica

El president de CONGIAC

DOCUMENT SIGNAT ELECTRÒNICAMENT

Codi Validació: 3ANDT72A9SYWZHGXSD6XJK2JF
Verificació: <https://congiac.eadministracio.cat/>
Document signat electrònicament des de la plataforma esPublico Gestiona | Pàgina 15 de 15

